

LBRIS

We know
books

HERMAN
MELVILLE

MOBY DICK

I

Traducere de Petre SOLOMON

P
PUBLISHERS

<i>Moby Dick, un paradis al simbolurilor</i> de Eugen Lungu.....	5
Etimologie.....	21
Extrase.....	23
Capitolul I. NĂLUCIRI.....	39
Capitolul II. BOCCEAUA.....	45
Capitolul III. HANUL „LA JETUL DE BALENĂ”.....	50
Capitolul IV. VELINȚA.....	67
Capitolul V. MICUL DEJUN.....	72
Capitolul VI. STRADA.....	75
Capitolul VII. CAPELA.....	78
Capitolul VIII. AMVONUL.....	82
Capitolul IX. PREDICA.....	85
Capitolul X. PRIETENI LA TOARTĂ.....	96
Capitolul XI. ÎN CĂMAȘĂ DE NOAPTE.....	102
Capitolul XII. BIOGRAFIE.....	104
Capitolul XIII. TĂRĂBOANȚA.....	107
Capitolul XIV. NANTUCKET.....	112
Capitolul XV. GHIVECIUL DE PEȘTE.....	115
Capitolul XVI. CORABIA.....	119
Capitolul XVII. RAMADANUL.....	135
Capitolul XVIII. PECETEA.....	142
Capitolul XIX. PROROCUL.....	147
Capitolul XX. PREGĂTIRI FEBRILE.....	151
Capitolul XXI. ÎMBARCAREA.....	154
Capitolul XXII. CRĂCIUN VESEL.....	159
Capitolul XXIII. COASTA DE SUB VÂNT.....	164
Capitolul XXIV. PLEDOARIE.....	166
Capitolul XXV. CAVALERI ȘI SCUTIERI.....	172
Capitolul XXVI. CAVALERI ȘI SCUTIERI (urmare).....	176
Capitolul XXVII. AHAB.....	181
Capitolul XXVIII. INTRĂ AHAB, URMAT DE STUBB.....	186
Capitolul XXIX. PIPA.....	190
Capitolul XXX. CRĂIASA MAB.....	192
Capitolul XXXI. CETOLOGIE.....	195
Capitolul XXXII. TĂIETORUL DE SLĂNINĂ.....	210
Capitolul XXXIII. MASA DIN CABINĂ.....	213
Capitolul XXXIV. OMUL DE PE CATARG.....	219
Capitolul XXXV. PUNTEA DE COMANDĂ.....	228
Capitolul XXXVI. ASFINȚIT.....	236
Capitolul XXXVII. SPRE SEARĂ.....	238
Capitolul XXXVIII. PRIMUL CART DE NOAPTE PE GABIE.....	240
Capitolul XXXIX. MIEZUL NOPTII LA TEUGA.....	242
Capitolul XL. MOBY DICK.....	249
Capitolul XLI. ALBEAȚA BALENEI.....	261
Capitolul XLII. ATENȚIE!.....	270
Capitolul XLIII. HARTA.....	272
Capitolul XLIV. MĂRTURII.....	279
Capitolul XLV. PRESUPUNERI.....	289
Capitolul XLVI. ÎMPLETITORUL DE ROGOJINI.....	292
Capitolul XLVII. PRIMA LĂSARE LA APĂ.....	295
Capitolul XLVIII. HIENA.....	307
Capitolul XLIX. AMBARCAȚIUNEA LUI AHAB ȘI ECHIPAJUL EI. FEDALLAH.....	310
Capitolul L. JETUL FANTOMĂ.....	313
Capitolul LI. ALBATROSUL.....	318
Capitolul LII. GAM-ul.....	321
Capitolul LIII. ISTORIA BALENIEREI „TOWN-HO”.....	326

„Într-o zi am văzut doi asemenea monștri, probabil mascul și femelă, înotând unul după celălalt, la mai puțin de-o azvârlitură de piatră de țarmul (Țării de Foc), deasupra căruia fagii își întindeau crengile.”

Darwin, *Călătoria unui naturalist*

„Toată lumea la pupa! strigă secundul, întorcând capul și zărind fălcile căscate ale unui cașalot enorm, chiar lângă prova corabiei, amenințate astfel de o distrugere imediată. Toată lumea la pupa, dacă vreți să scăpați cu viață!”

Wharton, *Ucișagul de balene*

*Fiți veseli, deci, băieți, și teamă nu vă fie,
În timp ce harponistul balena o sfâșie!*

Cântec din Nantucket

*O, bătrânul Cașalot ce, prin furtuni,
E la el acasă-n Ocean, precum un rege
Care stăpânește-adâncile genuni,
Unde vrerea și puterea lui sunt lege!*

Cântec despre balene

Capitolul I

NĂLUCIRI

Ziceți-mi Ismael. În urmă cu câțiva ani – n-are importanță când anume – rămânând cu punga aproape goală, sau chiar lefter de tot, și nemaigăsind nimic deosebit care să mă intereseze pe uscat, mi-a venit ideea să mă vântur nițeluș pe mare, pentru a vedea partea apoasă a lumii. E felul meu de a-mi alunga plictisul și de a-mi pune sângele în mișcare. Ori de câte ori simt că mi-e amar în gură, ori de câte ori mi-e sufletul un noiembrie ploios, ori de câte ori mă pomenesc fără voia mea în fața vreunui magazin de pompe funebre sau în coada vreunui dric, și mai ales ori de câte ori mă apucă stenahoria în așa hal, încât numai solidele mele principii morale mă împiedică să cobor în stradă și să le smulg metodic oamenilor pălăriile de pe cap – ei bine, atunci socot că a sosit momentul să plec pe mare cât mai grabnic cu putință. Cu asta înlocuiesc eu pistolul și glonțul. Într-un elan filozofic, Caton s-a aruncat asupra propriei sale spade; eu mă îmbarc liniștit pe-o corabie. Nimic surprinzător în asta. Aproape toți oamenii nutresc, într-o perioadă sau alta a vieții lor, și într-o măsură mai mare sau mai mică, aceleași simțăminte care mă mână pe mine către ocean, numai că mulți nici nu-și dau seama.

Uitați-vă la orașul vostru de pe insula Manhattan, împresurat de cheiuri așa cum o insulă indiană e încinsă c-un brâu de corali. De jur împrejur, talazurile negoțului. La dreapta și la stânga, străzile te

poartă către apă. La marginea de jos a orașului e cartierul Battery, unde un mol falnic e spălat de valuri și răcorit de brize care, cu câteva ceasuri în urmă, nici nu știau ce-i uscatul. Uitați-vă la mulțimea de gură-cască ce se zgâiesc la mare.

Plimbați-vă prin oraș într-o după-amiază somnoroasă, de sâmbătă. Duceți-vă de la Corlears Hook până la Coenties Slip, și de-acolo spre mieznoapte, prin Whitehall. Ce veți vedea? Postați aidoma unor sentinele tăcute de jur împrejurul orașului, mii și mii de muritori stau pierduți în reverii oceanice. Unii rezemați de pari, alții așezați pe babale; unii privesc peste parapetele corăbiilor sosite din China; alții s-au cocoțat în arboradă¹, vrând parcă să îmbrățișeze și mai mult marea cu privirea lor. Dar toți aceștia sunt oameni ai uscatului, care în zilele săptămânii stau închiși între patru pereți – priponiți de tejghele, pironiți pe scaune, agățați de birouri. Ce i-o fi apucat? Să fi dispărut, oare, câmpurile înverzite? Ce caută ei aici?

Dar iată! Alte mulțimi dau buzna, înaintând drept spre apă, ca și cum ar dori să se arunce în ea. Ce ciudat! Nu se lasă până n-ajung la extrema limită a uscatului; nu se mulțumesc să hoinărească pe sub arcadele umbroase ale antrepozitelor. Nu! Țin morțiș să vină cât mai aproape de apă, bineînțeles fără ca să cadă. Îi vezi stând acolo, înșirați pe-o lungime de câteva leghe. Toți sunt oameni ai uscatului, veniți de pe hudițe și alei, de pe străzi și bulevarde din Nord și din Sud, din Est și din Vest. Aici se înfrățesc cu toții. Spuneți-mi, ce-i atrage încoace? nu cumva forța magnetică a acelor de busolă ale tuturor acestor corăbii?

Încă ceva. Să zicem că vă aflați la țară, undeva în vreun ținut muntos presărat cu lacuri. Pe orice potecă ați porni, pun rămășag că ea vă va duce într-o vale, lăsându-vă acolo lângă iezerul alcătuit de vreun pârâu. E ceva magic la mijloc. Luați-l pe cel mai distrat și mai visător dintre oameni, puneți-l pe picioare și mânați-l la drum: vă va duce negreșit spre o apă, dacă va fi fiind vreo apă în acele locuri. Dacă

¹ Pentru explicația termenilor marinărești, vezi glosarul de la sfârșitul volumului al doilea.

vă veți nimeri vreodată în marele deșert american și vi se va face sete, încercați această experiență, în cazul când în caravana voastră se află și un profesor de metafizică. Fiindcă, precum știe oricine, meditația și apa sunt logodite în veci.

Iată și un artist! El ar dori să picteze pentru voi cel mai romantic, mai umbros, mai pașnic și mai încântător peisaj din întreaga vale a râului Saco. Ei bine, care-i elementul de bază pe care-l folosește? Și-a pictat copacii, fiecare cu câte o scorbură adâncă, de parcă ar adăposti câte un schivnic cu cruciuliță la gât; vacile dorm în pășunea adormită, iar din hornul casei ce se zărește în fund iese un fum somnoros. Prin pădurile zugrăvite, în depărtare, șerpuieste o cărăruie, ce duce până la pînteni munților scăldați în azur. Deși tabloul pare învăluit într-o vrajă și deși un pin își scutură cetina plângătoare deasupra capului unui păstor – totul ar fi în zadar dacă păstorul nu și-ar aținti privirea asupra pârâului fermecat din fața lui. Duceți-vă să vă plimbați prin prerie în luna iunie, când, pe o întindere de zeci și zeci de mile, te afunzi până la genunchi printre crinii peștriți; totuși, parcă lipsește ceva – ce anume? Apa: nu-i niciun strop de apă acolo! Dacă Niagara n-ar fi decât o cataractă de nisip, ați mai străbate atâtea mii de mile ca s-o vedeți? Cum se face oare că, atunci când s-a pomenit cu doi pumni de arginți, sârmanul poet din Tennessee a stat pe gânduri dacă să-și cumpere o haină, de care avea atâta nevoie, sau să-și cheltuiască banii mergând pe jos până la plaja din Rockaway? De ce oare mai toți băiețandrii, sănătoși la suflet și la trup, simt într-o bună zi dorința aprigă de a pleca pe mare? De ce oare chiar dumneata, cititorule, ai simțit, în cea dintâi călătorie făcută ca pasager pe o corabie, un asemenea fior mistic, în clipa când ți s-a spus c-ai ajuns în larg? Ce-i făcea oare pe vechii perși să socoată marea drept sacră? De ce-i atribuiam grecii o zeităte aparte – frate cu însuși Zeus? De bună seamă că toate astea au un tâlc. Și mai plină de tâlc e legenda lui Narcis, flăcăul care, pentru că nu și-a putut prinde imaginea chinuitor de blajină pe care-o vedea în unda izvorului, s-a aruncat în ea și s-a înecat. Dar noi toți vedem aceeași imagine în toate râurile și oceanele. E imaginea insesizabilei năluci a vieții, și cheia a tot ce ni se întâmplă.

Când spun, însă, că am obiceiul de a pleca pe mare ori de câte ori încep să mi se împăienjenească ochii și să mă usture prea tare plămânilor, nu trebuie să credeți că plec vreodată ca pasager. Căci, pentru a pleca pe mare ca pasager îți trebuie o pungă, iar o pungă nu-i decât o zdreanță dacă n-ai ceva în ea. Și apoi, pasagerii suferă de rău de mare, devin arțăgoși, nu dorm noaptea și, în genere, nu prea se simt bine. Nu, eu nu plec niciodată ca pasager; dar nici în calitate de comandant, de căpitan, sau de bucătar – cu toate că-s și eu o țără de matelot. Las gloria și noblețea unor astfel de slujbe acelor care le îndrăgesc. Eu, unul, detest toate funcțiile onorifice și respectabile, precum și necazurile și tribulațiile de orice fel. Îmi vine destul de greu să-mi port mie însumi de grijă, necum să mai am grijă și de corăbii, de bricuri, de goelete sau mai știu eu ce alte ambarcațiuni. Cât despre ideea de a mă îmbarca în calitate de bucătar – deși recunosc că meseria asta e foarte glorioasă, bucătarul fiind și el un soi de ofițer, totuși nu mi-a plăcut niciodată să perpelesc o găină, măcar că nu mă-ntrece nimeni în laudele respectuoase, ba chiar pioase pe care le aduc unei găini fripte, bine rumenită în unt și judicios asezonată cu sare și cu piper. De altfel, tocmai datorită cultului idolatru pe care vechii egipteni îl aveau pentru ibișii fripți și pentru hipopotamii puși la frigare, mumiile acestor vietăți pot fi văzute și astăzi în enormele lor cuptoare, care se numesc Piramide.

Nu, când plec pe mare, eu plec ca simplu marinar care stă în fața catargului, coboară la teuga și se cațără în arboradă. E adevărat că mă cam trimit de colo până colo secunzii, făcându-mă să sar de pe-o vargă pe alta, ca o lăcustă într-o pajiște din luna mai. Ceea ce, la început, e destul de neplăcut și-ți cam știrbește onoarea, mai ales dacă provii dintr-o veche și distinsă familie din țara ta – Van Rensselaer, Randolph, sau Hardicanute; și, cu atât mai mult, dacă înainte de a-ți vârî mâna în găleata cu catran, ai domnit ca dascăl într-o școală de țară, silindu-i până și pe cei mai înalți vlăjgani să stea smîrnă în fața ta. Tranziția de la dascăl la marinar e, vă asigur, foarte anevoioasă și, ca s-o rabzi cu surâsul pe buze, îți trebuie o

doză puternică de filozofie stoică, amestecată cu puțin Seneca¹. Dar, cu timpul, ajungi să te obișnuiești.

Și ce dacă vreun bătrân căpitan zgrițuros îmi poruncește să mătur punțile? Cât poate să atârne această rușine în terezia despre care se vorbește în *Noul Testament*?

Vă închipuiți cumva că arhanghelul Gabriel și-ar face o părere mai proastă despre mine dacă l-ar asculta cu promptitudine și respect pe zgrițurosul acela?

Cine nu-i, oare, sclav? Oricât m-ar fugări de colo până colo căpitanul cu ordinele lui, oricât m-ar bruffului și m-ar înghionti, am satisfacția de a ști că totul e în bună rânduială; că fiecare om e tratat oarecum în același fel, fie din punct de vedere fizic, fie din punct de vedere metafizic – încât bobârnacul e universal, iar toți marinarii se lovesc cu coatele unii pe alții, și-s mulțumiți.

Eu plec totdeauna pe mare ca matelot, și fiindcă-s plătit pentru oste-neala mea, pe când pasagerilor nu li se plătește nicio lețcaie, pe câte știu. Dimpotrivă, pasagerii trebuie ei înșiși să plătească: și-i o mare deosebire între a plăti și a fi plătit! Actul de a plăti este, poate, cea mai neplăcută pedeapsă pe care ne-au lăsat-o moștenire perechea de hoți din grădina Raiului. Dar a fi plătit – iată o plăcere fără seamăn! Graba cu care omul primește bani e într-adevăr de mirare, când te gândești că banul e socotit, cu sinceritate, ca rădăcina tuturor relelor, și că un bogătaş nu poate cu niciun chip intra în rai. Vai, cu câtă bucurie ne ducem singuri la pierzanie!

În sfârșit, eu plec pe mare ca matelot, din pricina muncilor sănătoase și a aerului curat de pe puntea teugei. Căci dacă, în lumea asta, vânturile din față bat mult mai des decât cele din spate (potrivit maximei pitagoricene), atunci căpitanul respiră, pe puntea lui de comandă, aerul care-a trecut mai întâi prin plămânilor mateloților de la teuga. El crede că-l trage primul în piept, dar se înșală. Cam tot așa, conducătorii sunt conduși adesea de obște chiar în clipele când bănuiesc cel mai puțin acest lucru. Cum se face, însă, că, după ce-am adulmecat de atâtea ori aerul mării de pe puntea unor vase comerciale, mi-a venit ideea să mă îmbarc

¹ Lucius Annaeus Seneca (c. 4 î.Hr.–65 d.Hr.) – filozof, om de stat și scriitor latin.

pe o balenieră? Nevăzutul vătaf al Ursitoarelor, care mă supraveghează și mă urmărește neconținut și care mă înrăurește în chip tainic – e cel mai în măsură să răspundă la această întrebare. Fără îndoială că participarea mea la această expediție se încadra în marele program stabilit de Providență cu multă vreme în urmă; ea s-a produs ca un soi de mic intermezzo – ca un solo între numere mult mai importante. Îmi imaginez că această parte a afișului ar fi trebuit să fie redactată cam așa:

„Alegeri aprig disputate pentru Președinția Statelor Unite.”
 „Un anume Ismael pornește la vânătoarea de balene.” „LUPTE SÂNGEROASE ÎN AFGANISTAN.”

Deși n-aș putea spune precis de ce Ursitoarele, aceste neîntrecute regizoare, mi-au hărăzit rolul de biet participant la o vânătoare de balene, când altora le-au fost împărțite roluri grandioase în tragedii sublime, sau roluri scurte și ușoare în comedioare ieftine, ori chiar în farse vesele – totuși, acum, când îmi reamintesc totul, parc-aș începe să înțeleg motivele și resorturile, abil deghizate, ce m-au împins să joc acel rol, făcându-mă să cred că-l alesesem eu însumi, potrivit voinței și gusturilor mele.

Primul dintre aceste motive era însăși ideea – copleșitoare – a uriașei balene. Monstrul acesta funest și misterios îmi stârnea cea mai vie curiozitate. La fel, mărire depărtate și sălbatică în care-și rostogolește ostrovul plutitor; de asemeni, primejdiile fără nume și fără scăpare legate de el; toate acestea, laolaltă cu gândul că mă așteaptă mii de priveliști și sunete minunate în largul coastelor Patagoniei, m-au făcut să cedez ispitei. Poate că, pe alți oameni, asemenea lucruri n-ar fi putut să-i atragă; eu, însă, sufăr de o veșnică mâncărime ce mă îmbie spre depărtări. Îmi place să plutesc pe mări interzise și să poposesc pe țărniuri barbare. Deși nu ignor ceea ce e bun, văd repede răul din lucruri și – cu condiția să fiu lăsat – pot să mă împac cu el, căci nu strică să te ai bine cu toți locatarii casei în care locuiești.

Așadar, din toate aceste motive, călătoria mea pe balenieră era binevenită; marile zăgazuri ale lumii minunilor se deschiseră și, atunci, în vreme ce gândurile-mi năstrușnice mă mânau către țel, în adâncul sufletului meu pătrundeau, două câte două, în nesfârșite alaiuri, balenele, iar în mijlocul lor plutea o nălucă enormă, ca o movilă de omăt în văzduh.

Capitolul II

BOCCEAUA

Mi-am vârat două-trei cămăși în bocceluța mea veche și, punând-o subsuoară, am pornit spre Capul Horn și spre Oceanul Pacific. Părăsind vrednica cetate a bătrânului Manhatto¹, am ajuns la New Bedford, într-o noapte de decembrie. Era într-o sâmbătă. Spre marea mea dezamăgire, am aflat că micul pachebot care face cursa spre Nantucket plecase, și că până luni nu mai pornea niciun alt vas într-acolo.

Cum mai toți tinerii aspiranți la caznele și corvezile vânătorii de balene se opresc în acest New Bedford, înainte de a se îmbarca pe baleniere, țin să precizez că eu, unul, n-aveam de gând să le imit pilda. Căci îmi băgasem în cap să mă-mbarc pe-o corabie din Nantucket: tot ce avea vreo legătură cu acea insulă faimoasă exercita asupra-mi un farmec tulburător, și-mi bucura nespus inima. Și apoi, cu toate că, de la o vreme, New Bedfordul a ajuns să monopolizeze treptat negoțul de balene, lăsând cu mult în urmă, în această privință, sărmanul Nantucket, nu puteam uita că bătrânul Nantucket era leagănul pomenuțului negoț, Tyrul acelei Cartagine, și locul unde fusese adusă la țarm cea dintâi balenă vânată de-un echipaj american. De unde altunde, dacă nu de la Nantucket, au pornit, pentru prima oară, în pirogile lor, pieile-roșii ca să vâneze Leviatanul? Și de unde altunde, dacă nu tot

¹ Căpetenia tribului indian, de la care vine numele insulei Manhattan, unde a fost întemeiat orașul New York.

LBRIS

We know
books

HERMAN
MELVILLE

MOBY DICK

II

Traducere de Petre SOLOMON

P

Rândunică – a cincea velă pătrată (începând de jos) a unui velier cu greement pătrat.

Ruf – suprastructură înălțată pe puntea superioară, la centru sau la prova, și destinată îndeosebi cabinelor comandantului și ofițerilor.

Ruliu – balans al navei.

Sabord – deschizătură în bordul unei nave, deasupra liniei de plutire, prin care se pot încărca sau descărca mărfurile etc.

Sart – cablu rigid cu care se ancorează lateral un arbore sau arboret.

Saulă – parâmbă rezistentă.

Scondru – piesă de lemn de secțiune circulară, folosită pentru constituirea arborilor, vergilor etc.

Scotă – manevră legată la colțul inferior al unei vele cu scopul de a o întinde într-o poziție favorabilă față de direcția vântului.

Sfilață – element constitutiv al șuvițelor parâmelor vegetale, format din mai multe fibre răsucite împreună spre dreapta.

Silaj – brazdă despicate de un vapor etc.

Spirai – luminator constituit pe puntea neadăpostită a unei nave.

Strai – manevră (parâmbă) fixă ce întărește arborii spre prova și spre pupa.

Strapazane (sau *furcheți*) – suporturi metalice în care se sprijină ramele unei ambarcațiuni.

Capitolul LIV. DESPRE IMAGINILE MONSTRUOASE ÎN CARE SUNT ÎNFĂȚIȘATE BALENELE	5
Capitolul LV. DESPRE REPREZENTĂRILE MAI PUȚIN ERONATE ALE BALENEI ȘI DESPRE TABLOURILE VERIDICE AVÂND CA SUBIECT VÂNĂTOAREA DE BALENE.....	11
Capitolul LVI. DESPRE BALENELE ÎNFĂȚIȘATE ÎN UNELE PICTURI, STATUETE DE FILDEȘ SAU DE LEMN ȘI SFÂRLEZE DE TABLĂ; PRECUM ȘI DESPRE CELE DIN MUNȚI ȘI DIN STELE.....	16
Capitolul LVII. „BRIT”	20
Capitolul LVIII. SEPIA.....	23
Capitolul LIX. SAULA.....	26
Capitolul LX. STUBB OMOARĂ O BALENĂ.....	31
Capitolul LXI. ARUNCAREA HARPONULUI.....	38
Capitolul LXII. CVALETUL.....	40
Capitolul LXIII. CINA LUI STUBB	42
Capitolul LXIV. BALENA CA ALIMENT.....	51
Capitolul LXV. MASACRUL RECHINILOR.....	54
Capitolul LXVI. TRANȘAREA	57
Capitolul LXVII. PĂTURA.....	60
Capitolul LXVIII. FUNERALIILE	64
Capitolul LXIX. SFINXUL	66

Capitolul LXX. POVEȘTEA CORABIEI „IEROBOAM”	69
Capitolul LXXI. SAULA DE MAIMUȚĂ	76
Capitolul LXXII. STUBB ȘI FLASK OMOARĂ O BALENĂ NORMALĂ, APOI VORBESC DESPRE EA	81
Capitolul LXXIII. CAPUL CAȘALOTULUI – VĂZUT PRIN CONTRAST	88
Capitolul LXXIV. CAPUL „BALENEI NORMALE” – VĂZUT PRIN CONTRAST	93
Capitolul LXXV. BERBECUL	97
Capitolul LXXVI. MARELE POLOBOC DIN HEIDELBERG	100
Capitolul LXXVII. CISTERNA ȘI GĂLEȚILE	102
Capitolul LXXVIII. PRERIA	107
Capitolul LXXIX. NUCA	110
Capitolul LXXX. „PEQUOD” ÎNTĂLNEȘTE „FECIOARA”	113
Capitolul LXXXI. ONOAREA ȘI GLORIA VÂNĂTORILOR DE BALENE	125
Capitolul LXXXII. IONA DIN PUNCT DE VEDERE ISTORIC	129
Capitolul LXXXIII. ARUNCAREA LÂNCII	133
Capitolul LXXXIV. FÂNTÂNA	136
Capitolul LXXXV. COADA	142
Capitolul LXXXVI. INVINCIBILA ARMADĂ	147
Capitolul LXXXVII. ȘCOLI ȘI DASCĂLI	161
Capitolul LXXXVIII. PEȘTI CAPTURAȚI ȘI PEȘTI PIERDUȚI	165
Capitolul LXXXIX. CAPETE SAU COZI	170
Capitolul XC. „PEQUOD” ÎNTĂLNEȘTE PE „BOBOCUL DE TRANDAFIR”	174
Capitolul XCI. AMBRA	182
Capitolul XCII. SURGHIUNITUL	186
Capitolul XCIII. O STRÂNGERE DE MÂNĂ	191
Capitolul XLIV. ANTERIUL	195
Capitolul XCV. CAZANELE	197

Capitolul XCVI. LAMPA	204
Capitolul XCVII. ARIMAREA ȘI CURĂȚENIA	205
Capitolul XCVIII. DUBLONUL	208
Capitolul XCIX. PICIOR ȘI BRAT. „PEQUOD” DIN NANTUCKET ÎNTĂLNEȘTE PE „SAMUEL ENDERBY” DIN LONDRA	216
Capitolul C. CARAFA	225
Capitolul CI. UN SCHELET ARSACIDIAN	231
Capitolul CII. DIMENSIUNILE SCHELETULUI DE BALENĂ	236
Capitolul CIII. BALENA FOSILĂ	239
Capitolul CIV. SE VA MICȘORA OARE BALENA? VA PIERI EA?	244
Capitolul CV. PICIORUL LUI AHAB	249
Capitolul CVI. DULGHERUL	252
Capitolul CVII. AHAB ȘI DULGHERUL	256
Capitolul CVIII. AHAB ȘI STARBUCK ÎN CABINĂ	261
Capitolul CIX. QUEEQUEG ÎN SICRIU	264
Capitolul CX. PACIFICUL	272
Capitolul CXI. FIERARUL	274
Capitolul CXII. FORJA	277
Capitolul CXIII. AURARUL	282
Capitolul CXIV. „PEQUOD” SE ÎNTĂLNEȘTE CU „BURLACUL”	285
Capitolul CXV. BALENA MURIBUNDĂ	288
Capitolul CXVI. CARTUL BALENEI	290
Capitolul CXVII. SEXTANTUL	292
Capitolul CXVIII. LUMÂNĂRILE	295
Capitolul CXIX. PUNTEA, SPRE SFÂRȘITUL PRIMULUI CART DE NOAPTE	304
Capitolul CXX. MIEZUL NOPTII. PARAPETUL DE LA TEUGA	305
Capitolul CXXI. MIEZUL NOPTII ÎN GREEMENT. TUNETE ȘI FULGERE	307
Capitolul CXXII. FLINTA	308

Capitolul CXXIII. ACUL.....	312
Capitolul CXXIV. LOCHUL ȘI SAULA.....	316
Capitolul CXXV. COLACUL DE SALVARE.....	320
Capitolul CXXVI. PUNTEA.....	325
Capitolul CXXVII. „PEQUOD” O ÎNTÂLNEȘTE PE „RAHILA”.....	328
Capitolul CXXVIII. CABINA.....	334
Capitolul CXXIX. PĂLĂRIA.....	336
Capitolul CXXX. „PEQUOD” ÎNTÂLNEȘTE „BUCURIA”.....	341
Capitolul CXXXI. SIMFONIA.....	343
Capitolul CXXXII. VÂNĂTOAREA. PRIMA ZI.....	348
Capitolul CXXXIII. VÂNĂTOAREA. A DOUA ZI.....	359
Capitolul CXXXIV. VÂNĂTOAREA. A TREIA ZI.....	370
Epilog.....	384
Glosar de termeni marinărești.....	386